

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

No m'estic mai de dir que he de començar el dia amb uns quants diaris damunt la taula del desdejuni. És més: en les jornades que no hi ha premsa, em costa de donar el dia per començat, i engoleixo amb desgana els elements —sobris— del primer àpat.

Considero que en això no hi ha motius de penediment. Potser és ben bé al revés, i ni tan sols ho esmentaria si no fos que l'habitud, el vici, fa caure en costums que inclinen a donar-ne explicacions: lleigeixo regularment l'espai dedicat als horòscops en els diaris que els tenen com a secció fixa. Sento l'impuls d'afirmar tot seguit que no hi crec. Però, aleshores, ¿per què els lleigeixo? Justificar-me contant que també m'informo quotidianament del canvi del dòlar, sense que m'hi vagi ni m'hi vingui res, no em deixa tranquil. Perquè, ¿de debò que no m'afecten les oscil·lacions de la divisa americana, encara que el dòlar sigui per a mi una figuració, com una mena d'estampeta pintada a la paret?

Però tornem als horòscops, que és del que volia parlar. Jo sóc Balança —per servir-los—, un signe del zodíac que té la peculiaritat d'ésser l'únic la representació del qual no correspon a un ser viu. A més, en la constel·lació actual, Balança correspon a la Verge, i trobo que això vesteix, a causa, potser, del fet que la vanitat humana ens obliga a no deixar res per verd.

Futurologia recreativa

Bé: quedem que m'informo puntualment de l'horòscop, i començo pel meu signe, una cosa fins a cert punt natural. A vegades, topo amb contradiccions flagrants, com per exemple avui (un dia qualsevol). Un dels astròlegs m'aconsella que faci un viatge curt, perquè això em permetrà un contacte decisiu, molt favorable per a la meua activitat professional. Un altre expert, en canvi, em diu que avui és millor que em quedi a casa, per evitar trobar-me amb algú d'influència negativa per a la meua feina. Fa poc, un dels astròlegs em prometia l'aparició inesperada d'un amor volcànic. Això, que estic segur que era dit amb bona intenció, era per a mi una notícia més aviat dolenta, tenint en compte els meus quaranta-set anys de matrimoni feliç.

Quan he parlat d'aquestes coses amb parents i amics, es produeix un acord general en el sentit que ja es veu que no són possibles uns matixos vaticinis per als milions de nascuts sota cada un dels signes zodiacals. Però a desgrat de l'escepticisme, comprovo que els horòscops són llegits per molta gent que afirmen no creure-hi. I és llavors que salta la pregunta inevitable: "Aleshores, ¿per què us els mireu?". La resposta sol anar revestida d'un to mundà, displiscent: "Sí, mira... M'hi divertei-

xo, que prou falta em fa".

Jo crec que, en el fons, tots desitjaríem que existís una forma fiable, avalada per la ciència, que ens orientés de bon matí per saber d'una manera segura com triomfar durant el dia. Deu ésser un anhel molt estès, perquè no tan sols molts diaris, sinó també moltes revistes de gran circulació tenen les seves seccions d'astrologia. Potser respon a una demanda creixent. A més, lliga amb un fenomen paral·lel: es veu que els mags, els dotats del poder de veure-les venir de lluny, tenen molta clientela, entre la qual s'hi compten personatges del món de la política, de les finances i de les arts. Alguns anuncis classificats que apareixen a la premsa són francament prometedors, com un que diu: "Guaricions per imposició de mans o a distància, a través del nom, d'una foto o una pertinença personal. Resultats instantanis". O un altre que fa: "En només tres dies resolc els seus problemes de parella".

No parlen de tarifes, però, si compleixen el que prometen, qualsevol preu és baratíssim. Sense comptar que si no s'hi arriba, es poden demanar préstecs ni que sigui amb interessos usuaris, amb la confiança que el mateix vident ens donarà la solució per tornar els diners.

Pere Calders